

„Nej, slet ikke . . . jeg er for træt,“ fjæde hun til lidt efter af Frygt for, at han skulde misforstaa hendes Vægning.

„Saa har jeg et Forslag at gøre. Det er et saa vidunderligt Vejr iaften. Og slet ikke koldt. Ganske som en Sommeraften. Hvad mener du om at gaa en lille Tur i Haven?“

Da hun tøvede med Svaret, fortsatte han:

„Jeg tror, den friske Luft vil gøre dig godt. Og desuden, . . . jeg har noget at sige dig, Jakobe.“

Nu saae hun for første Gang paa ham, — rent instinktmæssigt iøvrigt, for hendes Tanker var langt borte. Dog havde hun haft Øre for Tonefaldet i hans Tale; det havde været saa oprigtigt og fortroligt.

Saa rejste hun sig. Og efter at Per havde hentet noget Over-tøj til dem begge, gik de bort gennem Havedøren.

Ude paa Terrassen, der benyttedes af de Dansende til at svale sig paa, gik det lystigt til omkring nogle Borde, hvorpaa der stod kølende Drikke og andre Forfriskninger. Her under Stjernehimlen var ogsaa Nanny tyet ud med sin Kavalier. Hun var just ifærd med at fortære en Portion Frugtis, da hun saae Per og Jakobe gaa forbi med hinanden under Armen og forsvinde ned ad Marmortrappen.

Nu fortæller han hende det hele! — jog det igennem hende. Hun blev ganske hvid om Munden af Had og Lystenhed.

Hun satte den endnu kun halvtømte Assiet fra sig og gik med sin Herre tilbage til Salen. Ja-ja! fortsatte hun i Tankerne, mens hun dansede ud. Længe skulde nu Jakobe ikke faa Lov at triumfere! Det skulde hun sørge for! Nu skulde det blive Krig!

Per og Jakobe gik helt ned igennem Haven og satte sig paa den omhegnede Bænk nede ved Vandet, hvor de plejede at sidde, naar de vilde være uforstyrrede. Herude i Ensomheden overgav Jakobe sig helt. Per slog sin Arm omkring hende, og hun lagde sig saa tæt ind til ham, at hendes Hoved kom til at hvile paa hans Bryst.

Saaledes sad de ganske stille. Foran deres Fødder skvulpede Søen ligesom i Søvn, medens Genskinnet fra Ivans Lysballoner boltrede sig ude i Vandet som Stimer af Guldsk.